Anul XC — Sibiu, 25 Octomvrie 1942 — Nr. 43

Telegraful Român

Organ naţional-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Şaguna

APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: Un an 600 Lei. — Şase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole şi corespondenţe se adresează **Redacţiei** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Preţul inserţiunilor un şir petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele şi inserţiunile se adresează **Administraţiei** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

SIBIU

2 ex. (Of.)
Asociaţiunea pentru literatura română şi cultura poporului român
Sibiu
Str. Şaguna 8

O ŞCOALĂ DE MISIONARE

Sub auspiciile Consiliului de Patronaj al operelor sociale, a luat fiinţă la Braşov-Stupini o Şcoală de misionare, în care vor fi primite deocamdată 50 eleve, majoritatea absolvente a şapte clase primare, precum şi un număr restrâns de intelectuale. Candidatele cari se vor bucura de întreţinere gratuită, vor trebui, printre altele, să aibă vârsta de 20—35 ani.

Ştirea a apărut zilele trecute în organele noastre de presă, însoţită de deslușiri amănunţite asupra rostului acestei şcoli originale, fapt care ne-a determinat să întâmpinăm cu interes şi cu simpatie proaspăta iniţiativă a Consiliului de Patronaj. Iată, mai departe, temeiurile atitudinii favorabile pe care ne-am simţit obligaţi în conştiinţă s'o luăm faţă de plănuita Şcoală de misionare.

Noua instituţie ţinteşte să formeze elemente de elită, recrutate din lumea satelor noastre, cari vor fi sfătuitoarele mamelor românce în materie de gospodărie, igienă şi creşterea pruncilor. Alăturea de conducătorii fireşti ai satelor noastre, preotul şi învăţătorul, misionarele pe care vrea să le pregătească şcoala dela Braşov-Stupini vor fi răspunzătoare de starea sanitară a locuinţelor, de ocrotirea orfanilor şi a copiilor, în lipsa părinţilor plecaţi la munca câmpului, a invalizilor, a văduvelor, a săracilor şi a bătrânilor, precum şi de îndrumarea la medic din vreme şi de vizitarea şi îngrijirea bolnavilor.

Până aici, nu este nimic deosebit. Citim însă mai departe:

«Misionarele vor fi supuse aceluiaş regim în timpul şcoalei. O singură condiţie este esenţială: *fiecare suflet să fie încălzit de o neţărmurită credinţă în Dumnezeu*, un spirit desăvârşit de abnegaţie, de o hotărîre nestrămutată de a sluji neamului în orice împrejurare, în orice loc şi în orice condiţiuni».

«Misionarele nu vor fi un ordin religios. Dar ele vor rămânea sub o disciplină severă şi *vor face un legământ de-a se jertfi neprecupeţit pentru biruinţa Crucii în sufletele oamenilor, pentru combaterea viciilor şi păcatelor, pentru ridicarea ţării prin puterea Evangheliei la un nivel moral demn de numele de creştin*».

«Misionarele vor fi folosite întâi la sate, unde lipsurile sunt mai mari şi mai urgente. Ele se vor identifica cu durerile şi preocupările sătenilor, îşi vor organiza gospodăria model în mijlocul satului, pentru ca traiul şi fiinţa lor să fie un exemplu».

Candidatele cu studii mai înalte vor trebui să se prezinte personal cu actele, pentru a fi selecţionate cu multă prudenţă. Căci «de cele mai multe ori o cultură laică mai înaintată înăbuşeşte în suflete acea credinţă simplă, puternică şi neşovăitoare, gata să se supună lui Dumnezeu fără ambiţii personale. *In această mişcare nouă, cu un caracter integral religios, nu va putea fi de nici un folos o inteligenţă orgolioasă, care nu înţelege să pună totul la picioarele Mântuitorului.* Ideea misionară, în decursul ultimului sfert de veac, a fost slujită la noi de mulţi oameni de talent. Dar ea nu a reuşit, deoarece a fost promovată ori de oameni ambiţioşi, dar lipsiţi de convingere, ori de oameni luminaţi duhovniceşte, dar orgolioşi. Aceştia, nutriţi la şcoli de gândire străină, au părăsit Biserica; ceilalţi au renunţat, deoarece misionarismul nu este remuneratoriu ci numai jertfelnic».

Conducerea Şcoalei de misionare face un călduros apel către preoţime, rugând-o să îndrume elementele cele mai bune să urmeze cursurile ei. In concursul de primire, care a apărut zilele trecute, se precizează că vor avea întâietate acele candidate cari au activat în cadrul asociaţiilor religioase din sânul Bisericii noastre strămoşeşti.

Recomandarea scrisă a preotului locului, este indispensabilă. Aceasta cu atât mai vârtos cu cât viitoarele misionare «vor lucra alăturea de preot». «Ele vor combate pe teren, printr'o temeinică cunoaştere a catehismului ortodox şi a Sfintei Scripturi, rătăcirile sectare, cari pun aşa de uşor stăpânire pe sufletul simplu şi ignorant al femeilor dela ţară».

Dar în afară de aceste clare amănunte asupra recrutării viitoarelor misionare şi asupra misiunii lor ulterioare, mai avem trei motive cari ne fac să privim cu încredere şi cu simpatie experienţa ce se face la Braşov-Stupini. Iată-le:

1. «Mişcarea misionară pentru ridicarea femeii dela sate... *nu înţelege să se abată dela învăţăturile sfintei noastre Biserici ortodoxe şi crede că reînvierea sufletească şi morală a neamului se va face prin mijlocirea Bisericii noastre strămoşeşti*». Aşa citim în deslușirile oficiale cari au fost date publicităţii.

2. Şcoala în chestiune va funcţiona în spaţiosul local pe care-l ocupa până nu de mult «Institutul biblic» al sectei adventiste, fost pe vremuri la Târnăveni, de unde s'a mutat la Braşov-Stupini. Energica intervenţie a preoţimii şi intelectualilor braşoveni — despre care am scris şi noi la timpul său — n'a rămas fără rezultat: cuibarul sectar din inima Ţării Bârsei a fost desfiinţat.

3. La cârma nouei Şcoli de misionare a fost rânduită Doamna Sanda I. Mateiu, a cărei temeinică pregătire este în deobşte cunoscută. Femee de o solidă cultură religioasă, însufleţită de un zel misionar excepţional şi încercată organizatoare, Domnia Sa va creşte — nu ne îndoim câtuşi de puţin — o generaţie de devotate alinătoare a suferinţelor sociale cari bântue vremea noastră.

Mila Creştină

IV

Expresie vie a poruncii supreme a doctrinei Mântuitorului, porunca milei şi înfăptuirea ei constitue un element integrant al esenţei creştinismului şi ca atare este *autentic şi specific creştină*. De aceea mila creştină nu se poate confunda sau identifica cu nimic, la suprafaţă asemănător cu ea, din concepţia sau practica laică. Nu poate fi milostiv, în accepţiunea plină şi autentic creştină a cuvântului, decât acela care-i cu adevărat creştin.

Milostenia nu-i identică cu dreptatea, nici cu prosperitatea publică şi cu ceeace aparţine la aceasta, nici cu compătimirea şi nici cu binefacerea obştească. Evident, milostenia are o legătură deosebită şi neschimbabilă cu fiecare din aceste forme ale ajutorului uman şi anume: ea premerge dreptăţii şi o plineşte; ea dă prosperităţii publice stimulare, exemple şi întregire; ea educă compătimirea şi însufleţeşte, ridică şi interiorizează binefacerea obştească.

Rostul dreptăţii este acela de a stabili ceeace se datorează fiecăruia (în cazul nostru celor ce zac în suferinţe şi lipsuri) şi dela cine, precum şi de a purta grije ca fiecare s'ajungă la dreptul său şi de a stabili şi menţine o justă ordine socială a bunurilor. Cu toate strădaniile ce le depune omenirea în numele acestei dreptăţi sociale, mizeria e prezentă în lume, pauperismul în toate formele lui stărue încă în ciuda atâtor eforturi titanice ale raţionalismului organizatoric modern.

Inlăturarea milei din societate şi credinţa că poate fi suplinită de o justă ordine socială, e o atitudine isvorîtă din încrederea prea mare în puterea de organizare socială a raţiunii umane, care uită că mizeria şi cu ea necesitatea milosteniei va exista până va fi răul în lume.

Adevărat, dreptatea e fundamentul existenţei noastre, dar nu se poate realiza deplin şi spiritul nostru tânjeşte mereu după dreptate, după sfânta dreptate. Pe lângă aceasta, viaţa socială nu poate trăi numai din dreptate. Ea-i uneori prea aspră şi prea grea de purtat. Aparatul statului trebue să calculeze, să cruţe şi să trieze ajutoarele sale după ceeace e mai presant. Mai mult decât face dreptatea, poate numai iubirea creştină şi fiica ei bună: mila, care completează şi plineşte dreptatea. Pentrucă problema socială nu-i numai o chestiune de tehnică şi de dreptate, ci mai ales o problemă de duh şi de iubire. Cu cât iubirea va inspira şi anima mai mult rânduelile sociale, cu atât societatea se va dura în forme de organizare mai drepte şi mai bune. Propăşirea vieţii sociale e condiţionată nu numai de progresul dreptăţii, ci mai ales de acela al iubirii. Dacă formula ideală a vieţii sociale este şi trebue să fie o icoană cât mai deplină posibil a comuniunii din ceruri (Dumnezeu este o îmbinare armonică şi tainică a dreptăţii cu iubirea), atunci ea se poate realiza numai printr'o dreptate inspirată şi alimentată de iubire.

Mila nu se confundă nici cu îngrijirea săracilor care tinde să înlăture numai lipsurile şi suferinţele fizice, ci ea oblădueşte şi sufletul omului.

Mila creştină e înrudită şi cu dărnicia sau generozitatea. Darnicul posedă o oarecare libertate faţă de avutul său, el poate uşor să se detaşeze de el şi să-l întrebuinţeze bine. Dar..., o face aceasta de multe ori — dacă nu întotdeauna — de dragul laudelor din partea lumii. Fapta lui este oarecum o acţiune naturală a prisosului, care-şi găseşte plăcere în a dărui. Desigur, e mult faţă de egoism şi sgârcenie, dar nu e milă creştină. Ceeace o distinge mult de veritabila milă e simpatia şi uneori chiar patima faţă de publicitate (anunţuri în public), uitând că una din legile fundamentale ale împlinirii milei creştine este discreţia.

Mila creştină este în fond iubire creştină, este un fruct al poruncii centrale a creştinismului: iubirea de Dumnezeu şi de aproapele. Ea e o poruncă expresă a iubirii şi una din formele înfăptuirii ei.

Mila creştină este în primul rând un produs al iubirii de Dumnezeu, care este reprezentat prin săraci, căci cu ei s'a identificat Mântuitorul: «Amin grăiesc vouă: întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti *fraţi* ai mei prea mici, mie mi-aţi făcut» (Mat. 25, 40). In baza acestei identificări mistice a lui Hristos cu cei săraci, în fiecare nenorocit trebue să vedem pe Hristos, în lipsurile şi suferinţele lor pe acelea ale lui Hristos, în lacrimile lor, lacrima de sânge a Mântuitorului. Cugetarea şi simţirea patristică a desprins din plin sensul adânc şi bogat al acestei identificări a Mântuitorului cu fiecare sărman; iată bunăoară ce spune sf. Ioan Hrisostomul despre Hristos: «Nu i-a fost deajuns a răbda crucea şi moartea. El a voit să devină sărac, călător, cerşetor şi gol, a fi aruncat în închisori şi a suferi infirmităţi, ca aceasta cel puţin să te mişte. Dacă tu nu-mi dai nimic pentru durerile mele — zice El — ai milă de mine pentru sărăcia mea, boalele mele să te înduplece, lanţurile mele să te înmoaie. Eu nu-ţi cer nimic costisitor, ci pâine, un acoperemânt, cuvinte mângăitoare». Identificarea Mântuitorului cu cei săraci e şi mai vădit mărturisită când zice: «Voiţi să vă aduc în faţă pe Hristos, căruia îi este foame, El care e gol, care pretutindeni e prizonier şi înlăn-

ţuit? El este acela pe care-l dispreţuieşti în sărac». Fapta de milostenie a unei văduve bogate din Constantinopol (Olimpia) o caracterizează astfel: «Incă din copilăria ta n'ai încetat a hrăni pe Hristos, a-i potoli setea, a-l cerceta în durerile lui». Deci în orice sărac iubim şi ajutăm pe Dumnezeu.

In al doilea rând, *mila creştină este o manifestare şi un fruct al iubirii de deaproapele.* Această iubire ne face să vedem în fiecare om un frate al nostru, ca unul care este ca şi noi fiu al aceluiaşi Părinte ceresc; mai mult: *ne face să ne identificăm cu el.* Dragostea faţă de deaproapele ne face să ne solidarizăm şi să ne ajutorăm reciproc în drumul lung şi greu care duce la mântuire şi fericire.

Milostenia (realizarea concretă a poruncii milei creştine) izvorăşte din iubire curată faţă de semenul nostru, iubire care inspiră jertfirea pentru altul, dăruire pentru aproapele. *E produs nu al raţiunii, ci al inimii care face lipsa şi durerea altuia, proprie, prin aceea că dragostea le uneşte în acelaşi curent de viaţă.* Nu este fruct al dreptăţii, care face numai atâta cât trebue, *ci al iubirii care face mai mult decât trebue,* din inimă curată şi din abnegaţie. De aceea milostenia nici nu se poate concepe fără iubire. Numai iubirea-i în stare să nască şi intreţină acea stare de solidaritate comunitară, pe care o cere calitatea noastră de împreună fii ai aceluiaşi Părinte ceresc. Cine ştie că-i iubit, se simte mânat de dorinţa de a iubi şi el, de a fi bun cu altul şi de-a-i face bine, cu atât mai mult atunci când îl vede în suferinţă şi în lipsă.

Mila creştină e profund umană, pentrucă profund umană e şi mizeria (răul fizic şi moral sub toate formele lui) adusă în lume de păcat. Ea-i profund umană şi pentrucă-i cuprinsă implicit în noţiunea de om, făptura creată de Dumnezeu. Ca atare noi avem în ultima analiză totul dela Dumnezeu, Creatorul nostru: «Ce avem ce să nu fi primit?» — spune sf. Ap. Pavel. Pentrucă totul în dar am primit, se cade ca şi noi să dăruim.

Omul are nevoie de milă şi o poate practica, pentrucă însăşi structura sa îl face avizat la ea şi-l mână spre înfăptuirea ei. Prin însăşi orânduirea divină suntem fiinţe avizate la sprijinul altuia şi totodată îndatorate faţă de semeni. Existenţa omului se desfăşoară în cătuşele unor limite sau contingenţe care-l scot din cercul strâmt al individualismului şi solitarismului egoist şi-l deschide spre o viaţă de comuniune. Pentrucă scopul său ultim şi divin (mântuirea şi fericirea veşnică) a rămas încă supremul său ideal, dar puntea care duce într'acolo a fost prăbuşită de păcat, pentrucă omul, avizat la puterile sale proprii, rămâne mereu înapoi dela ceeace putea înainte de cădere şi trebue să facă acum; pentrucă totuşi dacă năvala harului divin îl inundă, vibraţiile sale uitate sau adormite se desvoltă în pornire şi sbor imens, departe peste scopul pământesc şi necesităţile acestuia. El are nevoe de milostenie pentrucă existenţa sa nu-i circumscrisă neted şi simplu de legi mecanice, care se împlinesc automat; pentrucă el este un strein şi un pelerin pe pământul atât de iubit de robii ţărânei, şi care pelerin n'are trebuinţă de milostivire în drumul său? *E aşa de profund umană mila creştină, aşa de adânc săpată în existenţa noastră, încât o viaţă cu adevărat umană nu se poate concepe fără ea.*

Tocmai pentrucă suntem aşa de bogat dăruiţi de Dumnezeu, putem să dăruim fiecare; la dărnicia divină trebue să răspundem cu dărnicia noastră. Milostenia realizează un cerc sfânt, care începe dela Dumnezeu şi — prin inima şi mâna omului — se încheie tot la Dumnezeu. In actul milosteniei se realizează mereu frumoasa legendă despre strugurele părintelui din pustie, care a fost dăruit mai departe prin mai multe mâni, pentruca în cele din urmă să ajungă la dăruitorul iniţial. E ceeace zugrăveşte minunat sf. Ap. Pavel la 2 Corint. 1, 3—6.

E drept, milostenia autentic creştină se realizează cu trudă; ea nu-i «din lumea aceasta» a egoiştilor, împietriţilor la inimă, a utilitariştilor şi profitorilor, ci din lumea iubirii creştine şi a dărniciei şi jertfelniciei fără margini şi fără calcule robite pământului.

Sensul şi scopul suprem al milei creştine este acesta: Să învioreze şi să întărească pe semenul nostru, ca să nu-i slăbească puterile în aşa măsură, încât să-i fie insuficiente şi să rămână în drumul spre mântuire, ci să-l străbată până la capăt, până la ceruri. E solidaritatea iubirii de frate, care vrea şi se străduieşte din răsputeri ca şi semenul să se izbăvească şi la fericirea veşnică s'ajungă. Ea slujeşte în ultima analiză ultimului scop, a cărui realizare constitue suprema împlinire a omului.

Ajunşi aici, dăm următoarea definiţie a milosteniei: *Mila creştină* (îndurarea, binefacerea sau, cu un cuvânt mai vechiu, milostenia sau milostivirea) *este practicarea iubirii creştine şi constă în ajutorarea celor cuprinşi de suferinţe şi lipsuri spirituale şi materiale, având de scop suprem înviorarea şi întărirea semenului nostru în drumul său spre izbăvire şi fericire veşnică.*

Milostenia poate fi de două feluri: *ocazională* şi *permanentă.* Milostenia ocazională este ajutorul moral sau material pe care cineva îl dă unui sărac pe care îl întâlneşte pe stradă sau îl cercetează la el acasă. Milostenia permanentă constă în instituţiuni de binefaceăe pentru îngrijirea celor lipsiţi şi suferinzi. Dacă acestea sunt înfiinţate şi susţinute de una sau mai multe persoane caritabile, se numeşte *asistenţă privată,* iar dacă sunt întemeiate şi întreţinute de stat, judeţ sau comună, se chiamă *asistenţă publică.*

Cum porunca milei creştine urmăreşte oblăduirea omului întreg, faptele de milostenie sunt de două feluri: sufleteşti şi trupeşti. Biserica creştină le-a rânduit în următoarea clasificare:

I. *Faptele îndurării sufleteşti:* 1. A îndemna pe păcătoşi la pocăinţă, 2. a învăţa pe cei neştiutori dreapta credinţă, 3. a ne ruga lui Dumnezeu pentru aproapele nostru, 4. a mângâia pe cei întristaţi, 5. a suferi cu răbdare orice nemulţumire ne-ar veni dela semenii noştri, 6. a ierta pe cei ce ne greşesc şi 7. a ne ruga pentru cei morţi.

II. *Faptele îndurării trupeşti:* 1. A hrăni pe cei flămânzi, 2. a adăpa pe cei însetaţi, 3. a îmbrăca pe cei goi, 4. a adăposti pe cei străini, 5. a îngriji pe cei bolnavi, 6. a cerceta pe cei închişi şi a îngropa pe cei morţi.

Cele dintâi rezultă din însăşi esenţa şi scopul primordial al milei creştine, iar cele din urmă şi din sentinţa pe care o va rosti Mântuitorul la judecata obştească (cf. Mat. 25, 34—36 şi 41—43).

Rânduirea lor în felul acesta nu-i o simplă întâmplare, pentrucă după cum sufletul este superior trupului, tot aşa datoria de a săvârşi faptele îndurării sufleteşti este superioară datoriei de a săvârşi fapte de îndurare trupească. Insă dată fiind solidaritatea de viaţă şi destin dintre suflet şi trup, unele fără de altele nu-s deajuns şi deaceea nu trebuesc despărţite, ci îmbinate armonic.

Pr. Dr. CORNELIU SÂRBU

Reîncreştinarea

prizonierilor ruşi din Lagărul dela Crăciuneşti

— Cu ocazia transferării lor —

Printre Lagărele de prizonieri, înfiinţate pe cuprinsul Arhiepiscopiei noastre, se numără şi cel aşezat în sătucul dela poalele sudice ale munţilor Apuseni, Crăciuneşti, din jud. Hunedoara. Pe vârful colinei, în partea de Apus a satului, au fost amenajate încă din toamna trecută — când a luat fiinţă Lagărul — barăcile şi toate anexele necesare cazării prizonierilor, iar în vale — în sat — s'a stabilit Comandamentul cu toate serviciile lui şi infirmeriile. Un drum, care altădată era o ruşine pentru sat, a fost refăcut de prizonieri şi leagă pe acestea din urmă cu Lagărul propriu zis. O curăţenie exemplară se observă în fiecare colţişor şi-o disciplină rară, menţinută fără intermitenţe, stăpâneşte pe toţi deopotrivă: păzitori şi păziţi.

Lagărul are ateliere, şi în vara ce-a trecut a avut grădină de zarzavat. Viaţa de 24 ore, în Lagărul dela Crăciuneşti, se scurge liniştită şi cu regularitate matematică. Sus la aceleaşi ore fixe se aude gornistul anunţând începutul şi sfârşitul lucrului, rugăciunea de prânz şi cină şi stingerea.

Jos la infirmerie cu aceeaş precizie în timp îţi încântă urechea melodiosul „Oce naş" cântat de cor, înainte de distribuirea hranei. Aici însă ceva în plus. In fiecare seară până la ora 9, orhestra Lagărului delectează pe cei suferinzi. Şi, dacă eşti mai atent — concomitent cu melodia „Cracovencei sau Căzăceasca" auzi bătăile ritmice ale unor picioare şi palme mai puţin obosite. Peste tot şi oricând, ordine, disciplină şi voie bună.

N'a fost aşa la început! Realizările existente acum, când Lagărul ne părăseşte, se datoresc — în largă măsură, — dlui Lt.-Colonel Cavcovschi Dumitru, destoinicul Comandant, venit aici prin Februarie. Născut pe malul basarabean al Prutului, crescut în pravoslavnica credinţă ortodoxă cu avansate cunoştinţe muzicale religioase, s'a gândit că, dacă armata noastră şi cu preoţii ei de pe frontul din Răsărit duc în fiecare pas de pământ desrobit de sub puterile telurice pe Iisus şi Evanghelia Lui, de ce n'ar fi descoperit El — Mântuitorul — şi prizonerilor din Lagărul pe care-l conduce.

De aceea, totdeauna a primit cu o atenţie deosebită pe trimisul I. P. Sf. *Nicolae,* care cel dintâi s'a gândit la promovarea unei vieţi religioase printre prizonieri, pe Preotul Octavian Chehaiciuc, confesor al Lagărelor.

Rolul Comandanţilor Lagărelor de prizonieri din actualul război din Răsărit, este de-o covârşitoare însemnătate. Ei nu nu au a se îngriji numai de paza prizonierilor, de hrănirea lor şi de executarea întocmai a lucrărilor la care sunt supuşi. Li se incumbă ceva mai mult: Să caute prin toate mijloacele să schimbe o mentalitate, o concepţie greşită despre viaţă, să spulbere un ideal rătăcit, să desdobitocească indivizi veniţi din haosul cel mai autentic al veacului nostru.

O schimbare radicală şi imediată prin mijloace coercitive, sau prin *politic,* a acestor fiare cu chip de om, e imposibilă şi nu-şi are roadele aşteptate. In faţa celor dintâiu individul se ascunde în străfundul fiinţei lui, ca melcul în cochilie, privind cu dispreţ şi ură la tot ce i se bagă sub nas cu forţa. In cazul al doilea e trebuinţă de multă vreme şi perseveranţă, de multă răbdare şi de tot atâta momeală. Individul refuză cu încăpăţinere să-şi schimbe aşa de uşor ideile lui sociale, concepţiile lui morale-religioase, să se transforme în suflet şi — drept consecinţă şi în înfăţişare.

De aceea, Comandantul dela Crăciuneşti — om profund religios şi cu largi vederi sociale, a sesizat fericit balsamul pe care turnându-l în sufletele acestor prizonieri, să-i vadă imediat renăscuţi la o viaţă nouă.

I-a dus pe toţi la apa cea vie, la fântâna în care ea — acum două decenii, acolo în Rusia — gâlgâia atât de puternic şi peste care bolşevicii aruncaseră pietre de moară, i-a dus la izvorul unde fuseseră aşezaţi strejarii Satanei.

Elixirul acela miraculos care să înomenească pe aceşti indivizi desrădăcinaţi, care să le descreţiască frunţile şi să le coboare seninul cerului în priviri, să le întindă ridurile obrajilor, să le ridice privirile dela pământ, care să aducă sufletele din bordeie şi din fabrici unde fuseseră lăsate şi uitate, care să pună aripi noi spiritului ca, înălţându-se şi spărgând carapacea vremelniciei, să lasă în transcendent, l-a găsit dl Comandant în ceeace lipsia acestor prizonieri. Domnia Sa, care cunoscuse îndeajuns viaţa religioasă a Rusiei dinainte de 1917, a sesizat imediat că prizonierului rus, dacă este aşa de îndobitocit, îi lipseşte din inimă Cel care pe toate le umple, că nu are în suflet pe Cel care i l-a dat. Cămara sufletului prizonierului are ferestrele deschise şi vântul pustiitor al necredinţei răsună sinistru în întreaga lui fiinţă.

In inimile tuturora — căci mai toţi sunt tineri, deci crescuţi în şcoala atee şi areligioasă a comunismului — nu sălăşluieşte Hristos.

Dacă omul, fără Dumnezeu, trece şi se poate socoti în rândul patrupedelor, — cu El în suflet, cu Iisus în inimă, cu siguranţă că se ridică pe picioare, se spiritualizează, se schimbă la înfăţişare.

Acestea au fost gândurile dlui Lt.-Colonel Cavcovschi D. prin Martie şi cărora — ca preot de curând instalat în parohie, am răspuns fără zăbavă.

Cum se apropiau sărbătorile Sf. Invieri a Mântuitorului, în Lagărul dela Crăciuneşti, a fost ridicată sus — între baraci cu câteva zile mai înainte, o Sf. Cruce simplă, dar măreaţă prin ceeace aminteşte şi simbolizează. In zorii zilei Sf. Invieri, am fost luat de dl Comandant din uşa Bisericii, ca să ducem şi celor cari uitaseră că Domnul va învia, vestea cea mare şi plină de nădejdi. Aici, toţi prizonierii împărţiţi după grupurile lor de muncă şi încadraţi de jandarmii respectivi, formau careu în jurul Sfintei Cruci şi îşi întindeau rândurile până departe pe povârniş la vale. In golul careului aşteptau dnii ofiţeri şi corul religios al Lagărului.

— „Hristos voscres!" a fost prima mea salutare. Un răspuns îndoelnic şi bănuitor de „Voistini voscres" fu ecoul acestui mare adevăr. Am repetat, după datina noastră, până la trei ori. Nesiliţi, pentrucă n'ar mai fi avut nimeni timpul şi nu-şi avea nici rostul, cei peste o mie de prizonieri lăsară să izbucnească din piepturi — ca la comandă — răspunsul lor plin de bucurie la această vestire neaşteptată. Buzele lor se arcuiseră până la refuz, pentruca, nu cumva să fie oprită afirmarea acestui mare adevăr: Invierea Domnului, Lacrămi şiroaie au început să curgă pe feţele tuturora în timp ce corul cânta, pe melodioasa armonie rusă, troparul Invierii. Am văzut atunci pe Maria Magdalena recunoscând pe Domnul, iar în lacrimile acelea care nu mai conteniau, vedea oricine puterea lucrătoare a lui Dumnezeu, care a făcut să isvorască apă, odinioară, şi din stâncă. A urmat serviciul sfinţirei apei şi împărţirea Sf. Paşti.

De aici, am coborât la infirmerie, foarte populată pe acel timp, cu cei suferinzi. Aceeaşi ezitare, apoi acelaş răspuns crescendo, dar mai multe lacrămi.

Tuturor prizonierilor li s'au dat ouă roşii şi cozonac. In fiecare Duminecă şi şi Sărbătoare au fost lăsate apoi grupuri de prizonieri să participe neîntrerupt la Sf. Liturghie ce se oficia la Biserica din Crăciuneşti, cu răspunsuri date de corul lor în limba rusă. Aveai impresia că faci un sacrilegiu călcând — la sfârşitul slujbei — peste podelele scăldate de lacrimile celor care nu le mai putuseră stăvili.

Incepând cu luna August, împreună cu dl Comandant, am învăţat pe coriştii prizonieri să dea răspunsurile Sf. Liturghii în româneşte. Ce poate fi mai mişcător

decât să vezi o mână de oameni, zece la număr — zece ruşi — cari, în afară de unul sau doi, neştiind o boabă româneşte, adunaţi într'un mănunchi coral şi să-i auzi rostind: „Ţie, Doamne!" Ţie, Doamne, plecăm capetele şi genunchii noştri şi Ţie îţi dăm toată viaţa noastră, pentrucă Tu eşti singurul Judecător drept în împărţirea talanţilor şi de nimeni altul, afară de Tine, nu vrem să mai ştim! Corul acesta a dat răspunsurile şi la serviciul ultimelor două înmormântări, iar la 4 Sept. a. c. la cununia unui subofiţer al Lagărului.

Nu lipseşte din nici o baracă icoana şi candela.

Din Iulie Lagărul are ca păstor sufletesc pentru prizonieri pe ieromonahul rus Dimitrie Bocicovschi, căruia după cercetări în Transnistria prin Misiunea Ortodoxă Română, I. P. Sf. Mitropolit i-a recunoscut toate drepturile sacerdotale.

Acesta le satisface toate nevoile sufleteşti şi le binecuvintează după fiecare „Oce naş" toate mesele.

Cu cei talentaţi şi plasaţi la serviciul infirmeriei, dl Comandant a format o orhestră cu instrumente făcute de ei. Până la ora stingerii răsună satul de melodiile acesteia.

Aşa s'a făcut „reîncreştinarea" prizonierilor dela Lagărul din Crăciuneşti: cu dragostea lui Hristos trăită şi exemplificată zi de zi, cu Duhul blândeţelor, cu Sf. Cruce mereu înălţată în mijlocul lor. Şi schimbarea s'a realizat. Nu m'a surprins deloc, mai zilele trecute, când unul din enoriaşii mei, întrebând pe ruseşte pe unul din prizonieri care lucra la mine în curte: „Tu crezi în Dumnezeu?" (o întrebare cam siloasă şi pusă de unul care mi s'a părut că nu ar mărturisi cu prea multă convingere art. 1 din Simbolul credinţei) i-a răspuns puternic, scurt, gesticulând oarecum transfigurat: „Ia vieriu!" A fost atâta putere de afirmare în glasul acestui tânăr, că românul nostru a rămas deadreptul mirat, dar oarecum şi strâmtorat. Astăzi nu mai vezi feţe încruntate, priviri duşmănoase, ci toţi — cu mici excepţii — sunt stăpâniţi de o singură bucurie şi o singură nădejde: au aflat pe Mântuitorul şi să se reîntoarcă cu El în suflet în ţara de unde au venit.

Le spusesem multora dintre ei, după ce au aflat că I. P. Sfinţitul cercetase pe prizonierii dela Vlădeni, că se prea poate să vină şi pe la noi. De aceea, acuma la plecare, când Lagărul se transferă la Vulcan, sufletele acestora sunt nemângâiate că peste capetele lor nu a venit încă binecuvântarea Arhierească şi nu au auzit cuvântul Arhipăstorului. Il aşteaptă căci ştiu să cânte pe româneşte şi: „Pe Stăpânul şi Arhiereul nostru, Doamne, îl păzeşte întru mulţi ani!

Intru mulţi ani, Stăpâne!"

Pr. Ioan Ciurea

Nr. 687—1942 Prot.

Coterinţa preoţească

din protopopiatul Sibiului se convoacă pentru ziua de *Marţi în 24 Noemvrie 1942*, cu următorul

PROGRAM:

1. Invocarea Duhului Sfânt în catedrală la ora 9 a. m.
2. Deschiderea conferinţei.
3. Lucrarea: „Biserica şi sănătatea morală şi fizică în parohie".
4. Lecţie practică de Religie la şcoala primară, ţinută de preoţi, la ora 11 a. m.

După masă la ora 2.

5. Discuţii asupra lucrării.
6. Discuţii asupra lecţiei practice.
7. Stabilirea programului de muncă pentru iarnă.
8. Comunicări oficiale.

Fiecare membru al conferinţei va pregăti în scris lucrarea, ţinând seamă de îndrumările date cu ordin special.

Sibiu 20 Octomvrie 1942.

Prot. Mihail Neagu

Citiţi, sprijiniţi şi răspândiţi ziarul

Telegraful Român

Probleme pastorale:

Colaborarea preoţilor dela oraşe

Viaţa orăşenilor îşi deapănă cursul la un nivel inferior de trăire religioasă. Activitatea pastorală aci trebue începută cu lămurirea celor mai elementare, adevăruri şi forme de trăire religioasă, dar ea trebue să urce până la cele mai înalte pretenţiuni ale modului de indrepetare şi de explicare a lor.

Preotul dela oraş are de propăvăduit aceeaş Evanghelie, acelaşi ademântuitor ca şi cel dela sat, dar el trebue predat astfel ca să găsească priză în sufletul uneori rece, alteori chinuit de asemenea probleme al orăşanului.

Gama felurită a vieţii orăşeneşti diferitele categorii de oameni pe cari are de păstorit, fiecare cu o psihologie şi fel de viaţă aparte, frământarea zilnică ce se desfăşoară în aceste uriaşe furnicare de oameni, cer preotului dintr'un asemenea mediu o mare putere de comprehensiune, un simţ psihologic desvoltat, o cultură la nivelul pretenţiunilor vremii şi o activitate organizată şi neîntreruptă spre a putea duce lumina lui Hristos şi a salva cât mai multe suflete de pe drumul pierzării.

Dar oricât zel apostolic ar depune un preot la oraş, ori câte metode ar folosi pentru săltarea vieţii omeneşti din indiferenţă şi apatie religioasă, munca lui e ca o flacără pe care stinge vântul puternic al lumii.

El nu poate pătrunde decât într'un restrâns cerc de activitate, şi lucrarea lui izolată nu poate da roadele aşteptate.

Spre a putea porni şi a realiza o adevărată înviorare religioasă într'un oraş, se cere imperios organizarea activităţii pastorale printr'o mai strânsă colaborare a slujitorilor altarului. Acţiunea de înviorare a vieţii religioase şi de aşezarea ei pe primul plan în viaţa orăşenilor trebue pornită printr'o muncă coordonată şi simultană din toate punctele lui.

In această privinţă stăm departe de ceeace ne cer vremurile. Precum în celelalte câmpuri de activitate acţiunile singuratice sunt sortite peirii, aşa şi în domeniul pastoraţiei trebue păşit la acţiuni comune, numai astfel pot fi cucerite poziţiile sufletului orăşanului pentru Impărăţia lui Dumnezeu. Dar la oraş această intensificare a colaborării preoţeşti se mai cere din încă un motiv. In oraş fiecare preot este nu numai parohul unei enorii limitate. Prin legăturile şi întâlnirile personale sau oficiale cu diferiţi slujbaşi pe la instituţii fiecare poate înrâuri cu ceva asupra credincioşilor din altă parohie. Sunt funcţionari a căror activitate se desfăşoară într'o parohie, iar locuinţa o au în altă parohie. O icoană fidelă asupra vieţii lui nu şi-o poate face unul din preoţi decât cu concursul celuilalt.

Am înşirat numai câteva din motivele cari impun o colaborare mai strânsă a preoţilor dela oraşe. Ele pot fi înmulţite. In orice caz în situaţia de acum, de activitate fără coeziune şi orientare întreolaltă, nu se mai poate sta. Avem oraşe care numără mai multe zeci de preoţi, împreună cu profesorii de religie. Şi totuşi preoţii se întâlnesc foarte rar. Nu ştiu unul de altul aproape nimic, nu-şi comunică probleme care privesc îndeaproape Biserica, fiindcă nu au prilejuri de întâlnire.

Singurele întruniri în care se pun asemenea probleme, sunt cercurile grupurilor religioase şi conferinţele pastorale semestriale protopopeşti.

Dar fiecare din aceste întâlniri îşi au scopul lor bine determinat. Ele sunt mulţumitoare pentru activitatea pastorală a satelor, în care viaţa se scurge în alvia tradiţională şi conservativă a datinilor noastre creştine. La oraş însă unde în fiecare zi se flutură o idee nouă, se desemnează o atitudine nouă sau o hotărîre care priveşte Biserica, e necesar ca preoţii să se întâlnească mai des spre a putea afirma mai puternic şi de câte ori se simte nevoia punctul de vedere creştin.

In cadrul cercurilor religioase pe grupuri abia dacă se poate îndeplini activitatea de întărire a sentimentului religios prin serviciul divin, săvârşit în sobor, de misionarism în mijlocul credincioşilor prin predici alese. Programul unui cerc religios bine alcătuit poate cuprinde o activitate specială pentru credincioşi o zi întreagă: Inainte de masă serviciul divin cu predică, după masă serbare cu caracter religios, sau la oraş participare la un film religios, comandat anume.

In cadrul lor prea puţin timp rămâne pentru consfătuirea preoţilor în problemele pastorale pe care le cere oraşul, nu rămâne timp pentru rezolvarea anumitor teme cu caracter religios, nici spre a se face o discuţie asupra rezultatelor pastorale şi asupra piedecilor cari stau în calea pastoraţiei la oraş.

Tot astfel stă cazul şi cu conferinţele pastorale semestriale protopopeşti. In ele se desbat probleme generale, care privesc pe toţi preoţii, dări de seamă asupra cărţilor teologice de seamă, mărturisirea şi cuminecarea preoţilor cu meditaţii potrivite, catehizaţia, comunicări şi alte probleme care privesc în general pe toţi preoţii din protopopiat.

Insă pentru preoţii din oraşe se pun mult mai multe probleme cari cer o conlucrare a lor. Aproape nu e zi în care să nu survină un caz mai însemnat, întâlnirea cu o mentalitate străină Bisericii, apariţia unei cărţi potrivnice concepţiei creştine, un sfat sau o hotărîre la o instituţie care ar interesa Biserica.

Pentru soluţionarea lor şi pentru impunerea principiilor creştine în toate sectoarele de activitate dintr'un oraş, socotim că e necesar ca preoţii din oraş să convină mai des întreolaltă, *în confătuiri pastorale săptămânale sau bilunare.*

Aşa precum există în şcolile superioare metoda de comunicare a noilor achiziţii ştiinţifice prin ore de seminarii, tot astfel cred că am putea avea preoţii din oraşe anumite ore de *seminariu pastoral*, în care să se înceapă activitatea de sporire a pastoraţiei la oraş şi de coordonare a ei.

Cum ar fi posibilă realizarea lor?

Protopopul să stabilească o zi pe săptămână sau la două săptămâni, în care să se întâlnească toţi preoţii din oraş seara dela 6—8 la oficiul protopopesc sub preşedinţia protopopului. Ora de seminar se va deschide totdeauna printr'o meditaţie. Ar urma apoi o lectură biblică, scurtă prezentare a unei cărţi apărute recent. Partea a doua a şedinţei ar fi consacrată lucrării pastorale practice: metode de pastoraţie în parohie, pe categorii sociale sau pe vârste, pastoraţia în cadrul tineretului, rezultate şi piedeci în activitatea pastorală. In partea ultimă a şedinţei s'ar stabili programul de activitate viitoare, misiune în fabrici, spitale, penitenciare, organizarea asistenţei sociale prin Biserică etc.

Câte iniţiative frumoase nu ar putea rezulta din aceste întruniri, ce îmbogăţire duhovnicească ar răsări din sânul lor şi îndeosebi ce exemplu minunat de solidaritate în misiunea apostolească!

La temelia misiunii preoţeşti stă iubirea, faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni. Tot prin iubire ne simţim una, solidari într'o activitate sfântă de convertire a oamenilor la Hristos-Domnul.

Părintele Vasile

C. preoţi să stea în fruntea mişcării

Oastea Domnului

Secţia Sibiu
a Asociaţiei „A. Şaguna" a Clerului ortodox român din Mitropolia Ardealului

Nr. 27—1942.

Convocare

Potrivit art. 24 din Statutele Asociaţiei „A. Şaguna" a clerului ort. român, — având Arhierească binecuvântare, — convocăm adunarea generală anuală a Secţiei la Sibiu pe ziua de Joi, 12 Noemvrie 1942, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Ora 9 a. m. Slujba sfintei Liturghii şi chemarea Duhului Sfânt în biserica catedrală mitropolitană. Predica: P. C. Sa Prot. Icon. Stavr. Dr. D. Stăniloae, rectorul Academiei teologice.
2. Ora 10.30. Deschiderea adunării în Aula Academiei teologice.
3. Conferinţa: „Comemorarea Sinodului dela Iaşi din 1642" de C. Sa Pr. Prof Dr. Teodor Bodogae.
4. Conferinţa: „Operă constructivă în Biserică" de I. P. C. Sa Arhim. Teodor Scorobeţ, Vicarul Arhiepiscopiei.

După masă:

5. Raportul general pe anii 1939—1941.
6. Raport cu privire la „Căminul preoţesc din Bazna".
7. Raport despre „Fondul de ajutorare preoţesc".
8. Raportul cassierului.
9. Propuneri. (Se vor anunţa în scris comitetului, cu cel puţin 3 zile înainte de adunare).
10. Alegerea Comitetului Secţiei.
11. Inchiderea adunării.

P. C. Părinţi Preşedinţi sunt rugaţi şi obligaţi a participa cu delegaţii aleşi de despărţăminte, precum şi cu un număr cât mai mare de preoţi.

Membrii comitetului Secţiei sunt convocaţi la şedinţă în Sibiu (sala Consiliului mitropolitan) pe ziua de Miercuri, 11 Noemvrie, ora 5 p. m.

Sibiu, 19 Octomvrie 1942.

E. Cioran, Preşedinte. **Prot. Ioan Bânda,** Secretar.

O distincţie binemeritată

Cu prilejul ieşirii la pensie a P. C S. **Dr. Sebastian Stanca,** *consilier referent, Consiliul plenar al Vicariatului, sub preşedinţia P. S. Sale Episcopului* **Nicolae** *al Clujului, în şedinţa sa din 8 Octomvrie 1942, a adus următoarea hotărâre:*

„Eparhia Vadului, Feleacului şi Clujului, Vicariatul Alba-Iulia, luând act de pensionarea P. C. Sale Protoiereului Stavrofor **Dr. Seb. Stanca,** *consilier referent, drept semn al preţuirii activităţii Sale pe teren bisericesc şi cultural naţional, îl proclamă consilier onorar pe viaţă al acestei Eparhii şi, ca un omagiu netrecător pentru lucrările Sale ştiinţifice şi literare, îi va publica, pe spesele Eparhiei, într'un volum toate lucrările referitoare la Biserică, însoţindu-le cu biografia P. C. Sale".*

După un turneu de conferinţe ţinute în Germania

Academicianul, profesor universitar şi apreciat istoric al nostru, dl *Ion Lupaş*, prorectorul Universităţii Cluj-Sibiu, a rostit, în primăvara anului curent, — şi în urma invitaţiei ce i s'a făcut, — câteva prelegeri publice în oraşele marelui Reich, unde problemele poporului român întâmpină astăzi cel mai viu interes.

Două din aceste prelegeri, ţinute la universitatea din *Tübingen*, au apărut recent într'o broşură sub titlul: «*I. Die Grundlagen der rumänischen Volkseinheit; II. Der geschichtliche Weg der Rumänen*, Gastvorträge an der Universität Tübingen, 1942". (Tipogr. Krafft şi Drotleff. Editura Grupului german din România, Sibiu. Pagini 60).

In linii mari, conferenţiarul tratează, în prima din prelegerile acestea: despre

spaţiul vital al poporului român; despre elementele fundamentale etnice ale acestui popor; apoi despre credinţa lui creştină şi limba sa; iar în capitolele din urmă se înfăţişează unitatea de obiceiuri şi legi a poporului, şi înfăptuirea unităţii naţional-politice. A doua prelegere se ocupă de: Drumul istoric al românilor către unitate şi independenţă. Rolul istoric, al mitropolitului *Andrei Şaguna*, este îndeosebi relieiat şi cu acest prilej.

Efectul expunerilor luminoase ale profesorului român, asupra numerosului public ascultător german, a fost unul dintre cele mai profunde, după cum reiese din vocile de presă apărute în organe de publicitate germane. Astfel sânt dările de seamă ale profesorilor universitari din Tübingen: *Dr. R. Csaki* şi *Dr. Vogt*. Cel dintâi scrie că „prelegerile profesorului Dr. Lupaş formează cea mai nobilă şi cea mai puternică propagandă în favoarea patriei sale; asemenea prelegeri sânt şi de aici înainte mijlocul cel mai bun de înţelegere şi de adâncire a relaţiilor dintre România şi Germania. Este foarte de dorit, ca seria excelentelor prelegeri de Dr. Lupaş, să fie pusă, în formă de carte, la dispoziţia publicului nostru".

Prof. Dr. Vogt, făcând un resumat al prelegerii, închee darea sa de seamă cu vorbele: Expunerea profesorului Dr. Lupaş a fost o sinteză impresionantă despre calea poporului român, schiţată din ideea că unirea naţională a românilor reprezintă o urmare firească a unei istorii milenare. Prof. Dr. Vogt mulţumeşte apoi prelegătorului român în numele auditorului dela Tübingen.

INFORMAŢIUNI

Răscumpărare Părintele rector Dr. Dumitru Stăniloae şi-a răscumpărat felicitările de ziua numelui dând 500 lei la Consiliul de Patronaj de pe lângă Prefectura judeţului Sibiu.

† Laurenţiu Vintilă, preot în Cuţelnic, transferat în parohia Mahala-Cernăuţi, după scurte şi dureroase suferinţe şi-a dat sufletul în mânile Creatorului, în 19 Oct. 1942 în spitalul din Târnăveni, în etate de 28 ani şi după 2 ani de fericită căsătorie şi $1^1/_2$ an de preoţie. Rămăşiţele pământeşti ale adormitului în Domnul s'au înmormântat în 22 Oct. 1942 în cimitirul bisericii ortodoxe-române din Târnăveni. Odihnească cu drepţii!

† Dr. Leon Scridon. Din Bistriţa se anunţă încetarea din viaţă a venerabilului fruntaş *Dr. Leon Scridon* senior, o figură proeminentă a românilor din Ardealul de Nord, unde s'a distins totdeauna cu povăţuirile sale înţelepte şi cu munca sa stăruitoare în resolvarea problemelor de viaţă ale fraţilor noştri din acel colţ de ţară. Astfel şi-a câştigat respectul şi dragostea tuturor românilor, în mijlocul cărora a trăit, contribuind la toate manifestările lor culturale, economice şi sociale. Rămăşiţele sale pământeşti au fost aşezate, spre odihna de veci, în 15 l. c. în cimitirul din Bistriţa. Veşnică să-i fie pomenirea.

ŞTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 25 Octomvrie 1942, servesc: Prot. Mih. Neagu, prot. cons. Dr. Spiridon Cândea şi prof. Dr. Teodor Bodogae; diaconii: Anatolie Scurtu şi Dr. Nicolae Balca. *Predică: prot. cons. Dr. Spiridon Cândea.* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, *diacon Simion Macarie.*

Luni în 26 Octomvrie 1942, la sf. Mucenic Dumitru, servesc: Prof. Dr. Liviu Stan, prot. Mihail Neagu, Iosif Ţint secr. cons. şi dir. Dumitru Călugăr; diaconii: Ioan Circov şi Simion Macarie. *Predică: secr. cons. Iosif Ţint.* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, *Prot. Mihail Neagu.*

Nr. 11062—1942 [96] 1—2

Concurs din oficiu

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa I-a (întâia) Jina II. din protopopiatul Mercurea, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariţie în Telegraful Român.

Venitele parohiei:

1. Salar dela Stat.
2. Stola uzitată în protopopiat.

Cererile de concurs, înzestrate cu toate documentele necesare şi cu încuviinţarea de candidare din partea I. P. Sfinţitului Mitropolit, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc al Mercurei (jud. Sibiu), iar candidaţii se vor prezenta în parohie, cu înştiinţarea protopopului, pentru a face cunoştinţă cu poporul.

Mercurea, 30 Septembrie 1942.

Dumitru Cluchendea
protopop

Nr. 327—1942 [93] 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I dela Biserica Sf. Nicolae din **Braşov-Scheiu II**, protopopiatul Braşovului, în conformitate cu ordinul Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc Nr. 10,717—1942, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariţie în Telegraful Român.

Venite împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat,
2. Locuinţă în natură după disponibilitate, sau bani de cvartir.
3. Sesiune parohială 31 jug,
4. Stola obişnuită.

Cererile de concurs însoţite de documentele necesare şi de încuviinţarea de candidare, esoperată dela I. P. Sf. Sa Metropolitul, se vor înainta în termen subsemnatului Oficiu protopopesc.

Concurenţii se vor prezenta cu încuviinţarea prealabilă a Oficiului protopopesc în parohie, pentru a face cunoştinţă cu credinciioşii, a cânta, a predica şi eventual a celebra în Biserică.

Braşov, în 7 Octomvrie 1941.

Dr. N. Stinghe
adm. protopopesc

Nr. 330—1942 (94) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I dela Biserica Sf. Nicolae din **Braşov-Scheiu III**, protopopiatul Braşovului, în conformitate cu ordinul Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 10, 727—1942, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariţie în Telegrafut Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat.
2. Locuinţă în natură după disponibilitate, sau bani de cvartir.
3. Sesiune parohială 31 jug.
4. Stola obişnuită.

Cererile de concurs însoţite de documentele necesare şi de încuviinţare de candidare, esoperată dela I. P. Sf. Sa Mitropolitul, se vor înainta în termen subsemnatului Oficiu protopopesc.

Concurenţii se vor prezenta cu încuviinţare prealabilă a Oficiului protopopesc în parohie, pentru a face cunoştinţă cu credincioşii, a cânta, a predica şi eventual a celebra în Biserică.

Braşov, în 9 Octomvrie 1942.

Dr. N. Stinghe
adm. prot.

Nr. 249—1942 [95] 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a **Biertan**, protopopiatul Târnava mare, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu dependenţe în stare bună.
3. Sesiune parohială 5 jug. arător 27 fânaţe care se poate transforma în arătură.
4. Stóla fixată pentru farohiile din protopopiat, aprobată de P. V. Consiliu cu org. Nr. 4655—1942.

Şase stânjini lemne de foc.

Cererile de concurs, cu toate documentele şi cu încuviinţarea specială a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc Dumbrăveni în termenul indicat.

Candidaţii se vor prezenta, cu încuviinţarea prealabilă a oficiului protopopesc în vre-o Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a se face cunoscuţi parohienilor.

Dumbrăveni, la 4 Oct. 1942.

Oficiul protopopesc ort. român Târnava mare în înţelegere cu consiliul parohial.

Ioan Dragolea
protopop

Nr. 1100—1942 (90) 2—3

Concurs

In conformitate cu ordinul Preavenerabilului Consiliu Arhiepiscopesc Nr 6.683 din 3 Iunie 1942 publicăm concurs, cu termen de 30 zile dela prima apariţie în Telegraful Român, pentru întregirea parohiei, de cl. I, **Cheia-Bran**, devenită vacantă prin pensionarea bătrânului şi neputinciosului paroh Isaia Enescu.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesie parohială 19.123 jug. pădure, în „Preduş".
3. Venitele stolare aprobate cu ord. Nr. 4.544—1929.

Cererile de concurs, prevăzute cu toate documentele necesare şi cu autorizaţia de a concura dela Preavenerabilul Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc Bran, iară concurenţii se vor prezenta în parohie, în vreo Duminecă sau sărbătoare, cu observarea dispoziţiilor reglementare, spre a cânta, eventual a celebra şi a face cunoştinţă cu credincioşii.

Zărneşti 10 Octomvrie 1942.

Vasile Stoicanea
potopop

Nr. 460—1942 (88) 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a **Josani** cu filia **Peştişul-Mic**, din protopopiatul Hunedoarei, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegrafut Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Sesiune parohială 21 jug. pământ arabil şi fânaţ.
2. Folosirea celor 3 cimitire cca, 1 jug.
3. Stolele obişnuite în parohie.
4. Salarul dela stat.

Cererile de concurs se vor înainta Oficiului Protopopesc ort. român al Hunedoarei, în termenul indicat.

Candidaţii vor anexa la cererile de concurs şi concesiunea Preaven. Consiliul Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie.

Candidaţii se vor prezenta cu încuviinţarea prealabilă a Oficiului Protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare, la biserică, spre a fi cunoscuţi de către parohieni.

Hunedoara, 6 Octomvrie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al Hunedoarei, în înţelegere cu consiliul parohial.

Nicolae Suciu
protopop

Nr. 247—1942. (89) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III **Băreşti** cu filia **Sântămăria-Orlea**, din protopopiatul Haţeg, jud. Hunedoara, se publică concurs de 39 zile dela prima apariţie în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu aces post:

1. Salarul dela stat, după pregătire.
2. Casă parohială.
3. Sesiune parohială 11 jugăre: 5 jug. arător şi 6 jug. fânaţ.
4. Câte una măsură (a 30 litri) porumb nesfărâmat de fiecare casă.
5. Venitele stolare uzitate în protopopiat.

Cererile de concurs, însoţite de autorizaţia de candidare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, şi celelalte acte prevăzute în regulament, se vor înainta oficiului protopopesc în termenul indicat,

Candidaţii se vor prezenta în parohie — cu încuviinţarea oficiului protopopesc — într'o zi de Duminecă sau sărbătoare, ca să fie cunoscuţi de credincioşi.

Oficiul protopopesc în înţelegere cu Consiliul parohial.

Haţeg, 7 Octomvrie 1942.

Ieronim Ciocan
protopop.

Nr. 49/1942 (87) 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de cântăreţ bisericesc la biserica ortodoxă-română din parohia **Crişeni-Călan**, protopopiatul Haţeg, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în „Telegraful Român".

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat, dacă va fi bugetat cu 1 Aprilie 1943, pentru care parohia nu garantează;
2. Cantorul ales va fi angajat în serviciul Uzinei metalurgice din Călan într'un post corespunzător pregătirii sale;
3. Venitele stolare uzitate în parohie;
4. Până la salarizare, parohia va pune la dispoziţia cântăreţului locuinţă şi luminat în mod gratuit.

Candidaţii trebue să fie absolvenţi ai Şcolii de cântăreţi bisericeşti „Dim. Cunţan" din Sibiu şi pricepuţi la dirijarea corului bisericesc.

Se menţionează că cel ales, în afară de săvârşirea serviciului divin în Dumineci şi sărbători, este obligat să fie şi peste săptămână la săvârşirea serviciilor divine.

Ceice doresc să ocupe acest post, vor înainta cererile de concurs oficiului parohial şi se vor prezenta la sfânta biserică într'o Duminecă pentru a fi cunoscuţi.

Crişeni, din şedinţa Consiliului parohial dela 19 Septemvrie 1942.

Pr. Adam Lăzărescu — preşedinte
Corneliu Pop — secretar şi epitrop

Văzut.

Oficiul protopopesc:

Haţeg, 6 Octomvrie 1942.

Ieronim Ciocan
protopop

Judecătoria de pace rurală, secţia cf. Agnita

Nr. 480/1942 cf.

Extract din publicaţiune de licitaţie

In cererea de executare făcută de urmăritorul Dr. Victor Ştirbeţiu, advocat din Sighişoara, contra urmăritei Bordonia Anghelina, Judecătoria a ordonat licitaţiunea execuţională în ce priveşte imobilul situat în comuna Noiştat, circ. Judecătoriei Agnita, cuprinse în cf. 802 Nr. de ord. A—II Nr. top. 338 grădină în extenziune de 134 stj. Nr. top. 339 casă intravilan 18 stj. p. ambele cu preţul de strigare de 3750 Lei, pentru incasarea creanţei de 11,900 Lei cap. şi accesorii. Licitaţiunea se va ţinea în ziua de 20 Noemvrie 1942 ora 11 la casa comunală a comunei Noiştat. Imobilul ce va fi licitat, nu va fi vândut pe un preţ mai mic decât preţul de strigare.

Agnita, la 27 Iulie 1942

Judecător: **Dr. Eugen Ciolan.**

Aj. dir. cf. **Andreiu.**

Citiţi, sprijiniţi şi răspândiţi ziarul

Telegraful Român

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae

Editura şi tiparul Tipografiei Arhidiecezane